

Ladislav Babić

I ne dovedi nas u napast!

(ni prije, ni poslije svih parada)

Na ovim prostorima uvriježilo se mišljenje kako se svako malo održavaju takozvane „parade ponosa“, pa se onda tjednima prije njih naširoko polemizira o svemu što ih prati. Sasvim pogrešno. Nisu gejevi, lezbijke, transseksualci i cijela *LGBTIQ* (*Lezbijke, Gejevi, Biseksualne, Transrodne, Interseksualne* i *Queer*) populacija oni koji paradiraju pred nama. Upravo obrnuto – veliki, možda i veći dio javnosti koja se naslađuje događanjima, protestira, kamenuje i fizički se obračunava sa različitostima koje im žderu živac – izlaže žive slike svog morala pred očima svijeta a da je toga jedva svijesna. S perspektive krajnosti, čudi li da ljudi koji s izgovorom domoljublja mogu učestvovati u masovnim ubijanjima svega što se miče, u periodima kad se malo hlade od svog zanosa, tu i tamo ubiju pokojeg čovjeka. Pa čemu im onda uopće zamjerati nevine „humanističke“ igrice koje provode tek treninga radi, prije nekog budućeg masovnog krvoprolića? Ne spadate li u ogroman broj (ustručavam se upotrijebiti riječ – većinu) ortodoksnih "hrvatskih katolika" - onih koji su bili ugroženi:

ćirilicom kraj latinice; "srpskim" pored "hrvatskog" jezika; pravoslavnim obredom "odmah do" katoličkog oltara; hodžinim pozivima na molitvu koji su zaglušivala zvona s njihovih kampanela; pravima manjinskih vjerskih zajednica; ispijanjem kafe u restoranima gdje se kava ispija; srpskim ljubavnikom svoje supruge Hrvatice; srpskom "Politikom", bosanskim "Oslobođenjem" i slovenskim "Delom" kraj hrvatskog "Vjesnika" u kiosku; konkurencijom srpskog narodnjačkog "šunda"

našoj narodnjačkoj "kulturi" i ličkom ojkanju; od ljubitelja bosanskih sevdalinki i slovenskih polki; ravnopravnošću spolova; manjinskim političkim i kulturalnim pravima; prisustvom "obojenih" studenata ili sportaša;...

ili među podjednako veliki broj pravovjernih pravoslavaca, muslimana i inih pripadnika ljudskog roda kojima vlada ortodoksija umjesto razuma, vjerojatno nemate ništa protiv ljudi sa slijedećeg spiska:

Aleksandar Veliki, Platon, Leonardo Da Vinci, Michelangelo Buonarotti, Wittgenstein Ludwig, Oscar Wilde, Turing Alan, Sapho, Elton John, Navratila Martinova, Fredi Mercury, Solon, Periklo, Sokrat, Caravaggio, W. Whitman, Marcel Proust, Verlaine Paul, Rimbaud, Čajkovski, Virginia Woolf, Rudolf Valentino, Thomas Mann, Klaus Mann, Andre Gide, Cocteau, Viseonti, Pier Paolo Pasolini, Rudolf Nurejev, Marguerite Yourcenar, Michel Foucault, Yukio Mishima, Werner Fassbinder, Susan Sontag, Truman Capote, Pedro Aldomavar, Hans Christian Andersen, Ann Bancroft, Charlotte Bronte, Tracy Chapman, Isidora Duncan, Katarina Velika, F.G. Lórca, Isaac Newton(?), Richard Lavljeg Srca, Eleonor Roosevelt, Wiliam Shakespeare, Tenesse Williams, Ann Bancroft,...

U protivnom, siguran sam kako vam je već na samom početku teksta poskočio živac od same pomisli na različitu spolnu orijentaciju drugih. Radi se naime tek o dijelu opširnog [spiska](#) poznatih osoba istospolne ili biseksualne orijentacije koje - bar se tako čini - naše pravovjerne, praznoglave i doktrinarne purgere, ama baš ničim nisu zadužile e da bi ih po bilo čemu cijenile. Jer oni su dužnici *Tuđmanovi*, *Gotovinini*, *Šuškovi*, *Šeksovi*,... i srodne im parlamentarne ili vanparlamentarne, pozicione ili opozicione balege. Bez ili sa onima sa spomenute liste, oni podjednako nisu ništa, točnije rečeno - *jesu ništa!* Ovi pak posljednji priskrbili su im identitet - *ništa, impregnirano pokrštenom šahovnicom*. Ali im fale figure za iole ozbiljniju igru: *igru uma, dostojanstva, poštovanja, tolerancije, ljudskosti, ljubavi*,... Veliki dio tih spodoba mogli ste naći na premijeri ["Planine Brokeback"](#) kao izaslanike i reprezentante velikog ništavila - čuvene hrvatske snobovske kulturalne taštine, a ustvari *patrijarhalnosti, ksenofobije, rasizma, dogmatizma, doktrinarnosti, fobija, licemjerja i heteroseksualne katoličke - guzobolje!* Tim, vrlim nam pravovjericima svakodnevno su puna usta *Isusa (Alaha, Jehove)*, a da dotični kojim slučajem još jednom prohoda "lijepom našom" planetom upriličili bi mu jednak dernek i ispraćaj *Ocu Njegovom* i našem, kakav smo već imali prilike

doživjeti. Nitko tu "gospodu i dame" ne tjera da uživaju u navadama manjina i odriču se vlastitih. Traži se samo da različitima - koji jednako plaćaju sve poreze i doprinose zajednici, te stoga imaju božju dozvolu na sva prava koja posjeduje i većina - ta prava i osiguraju. Bez toga, oni su tek najobičnija nedemokratska i netolerantna rulja, ma kakvim se epitetima kitili. Bez toga, oni sami sebe smještaju tamo odakle žude pobjeći - na *duhovni Balkan!*

U suštini, percepcija *LGBTIQ* populacije tek je vrh ledenog brijega – našeg odnosa prema manjinama svih mogućih vrsta (spolnih, rodnih, vjerskih, etničkih,...) i spram prava koja im neosporno pripadaju. Čovjek je po svojoj prirodi slobodno biće; sa pravom opredjeljenja i izbora - a neki biološki srodnici mu to hoće oduzeti. Žele mu propisati "prihvatljive" načine ponašanja jer im je nezamislivo svako iskakanje iz homogenog mediokritetstva krda kojemu pripadaju. Svijet i moralni standardi se sporo ali na svu sreću ipak mijenjaju, pa je ista stvar i sa pravima svakovrsnih manjinskih populacija. Samo mentalno okamenjeni (u "*stoljeću sedmom*") su nesposobni uvidjeti takve stvari. Traže li *LGBTIQ osobe* od njih da promijene svoju spolnu orijentaciju? Dali ih konstantno ometaju u njihovim seksualnim običajima te su prinuđeni tražiti zaštitu svojih prava? Jesu li spremni osloboditi ih plaćanja svih taksi, poreza i nameta od kojih namiruju vlastita prava negirajući ih njima? Naravno da nisu! Nisu oni toliko ni krivi koliko tisućljetna dresura prenošena s koljena na koljeno od strane roditelja i inertnog dijela društva. Svim tim homofobima, ksenofobima, religioznim fanaticima, nacionalistima i šovinstima,....., teorija o *memima* (*mem* - element kulture koji se sam umnožava a prenosi se oponašanjem) bi lijepo dijagnosticirala njihov problem. Uz objašnjenje zašto nisu svjesni svoje bolesti zaraženog uma, te zašto se opiru spoznaji svog stanja. Oni su naprosto paradigma *ne* prirodne inteligencije, već najobičnijeg *robota* – *automata* koji nije sposoban doli poslušno izvršavati uprogramirane komande.

Homoseksualizam se kroz povijest različito prihvaćao od strane raznih kultura – sjetimo se samo *antičke Grčke* gdje je smatran višim oblikom ljubavi od heteroseksualne. Pojavom monoteističkih religija poput *judaizma*, *kršćanstva* i *islama*, pretežni dio civiliziranih društava prema njemu je zauzeo negativan stav, što ne znači da je bilo od svijetu prihvaćeno. U knjizi o *Savonaroli* ("*Savonarola - razoružani prorok*", "*Nakladni zavod Globus*", Zagreb 1997.) povjesničar *Pierre Antoneti* navodi:

"...L. da Vinci, kojemu su tada dvadest četiri godine, 'optužen je 1476. godine s trojicom drugih mladića da se predao zločinu sodomije (aktivne) nad nekim Jacoom Saltarelijem, sedamnaestogodišnjakom... zlatarskim šegrtom, izgleda općepoznatim prostitutom'. Leonardo je imao sreće i istraga je završila s obustavom postupka u nedostatku dokaza i svjedoka. No, homoseksualnost L. da Vinciija postala je općepoznata..."

Najčešća primjedba homofoba je kako je homoseksualizam *neprirodna manifestacija seksualnosti, bolest, perverzija* itd. Da je *neprirodan* – ne bi ga bilo u *Prirodi*, dok sav [životinjski](#), ljudski, znanstveni svijet i *Priroda* sama ukazuju na suprotno. Smatra se da je među ljudima homoseksualizam rasprostranjen kod 5-10% populacije, a u latentnom obliku u višestrukom obimu. Od 19. stoljeća tretirao se kao duševna bolest da bi, pod uticajem *Američke psihijatrijske komore*, taj stav bio napušten sedamdesetih godina prošlog vijeka. *Svjetska zdravstvena organizacija* skinula je 1990-te godine homoseksualnost sa svoje liste duševnih bolesti i od tada ga tretira kao oblik seksualnog ponašanja. Pošto seksualni odnosi među ljudima ne počivaju više (niti su ikada počivali!) samo na – od *Crkve* jedino toleriranom – principu očuvanja vrste, već u većinskom postotku na guštu i zadovoljstvu koje pružaju partnerima, tko ima pravo braniti gej i lezbijskoj populaciji da se naslađuje u svojim odnosima? Čovjek koji se igra *Boga*? Istraživači iz *Nacionalnog instituta za zdravlje (Bethesda, Maryland)* utvrdili su grupu gena koji naslijedno prenose mušku homoseksualnost. Ti se geni, međutim, nalaze na X-kromosomu (žene XX, muškarci XY) pa muškarci dijele X-kromosome s *majčinom* stranom, ali *ne* očevom ili stričevom. Stoga je *veća vjerojatnost* da oni imaju homoseksualne ujake i bratiće s majčine, ali ne i s očeve strane. Kako je *ispoljavanje gene statistički uvjetovano, ne mora* svaki nosilac "gej-gena" biti homoseksualac - veliku ulogu igra i faktor okoline. Baš kao i u životnim stvarima koje nikakve veze nemaju sa spolnom orijentacijom čovjeka.

"Govori li nam to otkriće nešto novo o "krivnji" ili "odgovornosti"? Dodaje li nove argumente, na ovaj ili onaj način, u raspravi jeli homoseksualnost stanje koje bismo trebali ili morali liječiti? Hoće li homoseksualci sad biti manje ili više ponosni ili posramljeni svojom sklonošću? Na sva je pitanja odgovor: ne. Ako ste ponosni, možete se i dalje ponositi. Ako vam je draže osjećati se krivim, okrivljujte se. Ništa se nije promijenilo. ....Dakle, ako mrzite ili pak volite homoseksualce, ako ih želite zatvoriti ili "izliječiti", bolje vam je da razloge za to ne tražite u genima." ("Vragov kapelan", Richard Dawkins, "Naklada Jesenski i Turk", Zagreb, 2005.)

Homofobi, u svom uzletu humanizma i brige za čistoću ljudske rase (jedni su preferirali arijevence, ovi pak heteroseksualce – uglavnom, uvijek se radi o podjeli na „više“ i „manje“ vrijedne skupine), često inzistiraju na zabrani doniranja krvi od strane homoseksualnih osoba, upozoravajući na opasnost zaraze *AIDS*-om. U času kad se sve bočice krvi provjeravaju te je lako otkriti virus zaraze, jasna je besmislenost i diskriminatornost tog zahtjeva. Sem toga, istraživanja se intenziviziraju i naći će se lijek i protiv te bolesti (kao što se desilo i sa nizom drugih) pa ova objeda otpada kao bilo kakav ozbiljan prigovor. Zakonska regulacija homoseksualnih prava smanjiti će i obim promiskuitetnih odnosa, što automatski utječe na smanjenje izloženosti. I ono najvažnije, širenju virusa *HIV* ne doprinose samo homoseksualci, e da bi se time upravo njih šikaniralo i diskriminiralo. Primjer čovjeka koji je odlučio popraviti svoju financijsku situaciju doniranjem krvi (na *Zapadu* se takve donacije plaćaju) te je bez ikakvog problema darivao krv zatajivši svoju seksualnu orijentaciju, rječito pokazuje besmisao takvih diskriminatorskih zakona.

Kad uvide da su im svi “logički” argumenti propali i da ne mogu sa znanošću izaći na kraj, kad “... poput djeteta nisu u stanju razlikovati istinu od onoga što žele da bude istinito.” (*Richard Dawkins*), protivnici prava manjina i stavova koje nikako ne mogu prihvatiti, usmjeruju svoje napade na njihove zagovaratelje. Zalažete li se za prava i zaštitu homoseksualaca ili nacionalnih manjina onda ste – tetkica, peder, četnik, balija i što još ne. Retorička pitanja tipa, misle li da je svatko tko brani prava gejeva, *Srba*, ženska prava, prava životinja, djece, ‘obojenih’, *Hrvata*, automatski gej, *Srbin*, žena, životinja, dijete, ‘obojeni’ ili *Hrvat*, oni uopće ne slušaju, kamoli da im padne na pamet odgovoriti. Što ustrajnije branite gejeve, to ustrajnije homofobi inzistiraju da ste homoseksualac smatrajući da vas time ponižavaju, s obzirom da je za njih to ogromna uvreda. Ne brine ih što je *Evropski parlament* prihvatio *Rezoluciju o homofobiji u Evropi* u kojoj se navodi da homofobični govor mržnje treba osuditi, te zahtjeva da se prava istospolno orijentiranih osoba poštuju u praksi. Rezolucija zahtijeva da zemlje članice i one koje to žele postati, trebaju prihvatiti zakonodavstvo kojim se prekida diskriminacija istospolnih partnera. I to u području nasljeđivanja, imovinskih odnosa, najma, mirovinskog osiguranja, poreznog sustava te socijalne sigurnosti. *Hrvatska* tek treba novim zakonom za istospolne partnere osigurati zaštitu tih osoba od govora mržnje i nasilja, te uživanje jednakog poštovanja i zaštite kao “normalni” građani. Isti tretman pri zapošljavanju i odabiru zanimanja, te sva druga prava koja imaju drugi građani *Hrvatske*. Sem toga, trebalo bi se osigurati pravo na nasljeđivanje mirovine ili pak pravo potpisa, mora li jedan od partnera u bolnicu na

operaciju. S druge strane, sva su ta prava ugrađena i u *Rezoluciju Evropskog parlamenta*, koja je, iako službeno neobvezujuća, ipak preporučljiva.

Ilustrativni [podaci](#) koji demonstriraju tendenciju razvoja društva spram prihvaćanja svih oblika manjinskih zajednica, pokazuju kako zakone koji pravno uređuju odnose između partnera istoga spola poznaje većina evropskih država (*Belgija, Danska, Island, Nizozemska, Norveška, Portugal, Španjolska, Švedska, Andora, Austrija, Češka, Finska, Francuska, Grenland, Irska, Liechtenstein, Luksemburg, Mađarska, Njemačka, Slovenija, Švicarska i Velika Britanija*). U *Hrvatskoj* je, unatoč ogromnom protivljenju svih institucionaliziranih vjerskih zajednica i velikog dijela konzervativnog katoličkog stanovništva, upravo u toku [priprema](#) zakona o registriranom istospolnom partnerstvu, kao prvi korak prema priznanju svih prava ovoj zajednici. Sve to ukazuje, izazivajući zaprepašćenje i opće neprihvatanje od strane konzervativnih patrijarhalnih krugova, na činjenicu da se svijet mijenja u za njih neprihvatljivom smjeru. Prema priznavanju prava do sada diskriminiranim manjinama, među inima i homoseksualcima. Jesu li im umovi zaista toliko kruti ili se radi o iskompleksiranim ličnostima? Jeli ih podsvijesno strah svoje moguće latentne homoseksualnosti koju nesvjesno izražavaju na homofobični način - kao što [tvrde](#) neki psiholozi? To od tih ljudi ispunjenih predrasudama koje skrivaju i od samih sebe zaodijevajući ih kojekakvim banalnim objašnjenjima u koje samo oni vjeruju, svakako ne ćemo doznati. Boje li se da ih netko koga seksualno ne prihvaćaju ne zaskoči mimo njihove volje? No, onda ne trebaju osuđivati istospolnost već *nasilje*, jer podjednako ih može zaskočiti i heteroseksualac, *Eskim*, katolik ili musliman, crnac, aziyat, indijanac, žena ili maloljetnik. Hoće li se neprijateljski postaviti i prema tim kategorijama stanovništva? Nevjerojatno koliko otpora ima prema različitim manjinskim grupama, bilo one rasne, etničke, vjerske, intelektualne ili seksualne prirode, u odnosu spram protivljenja pravim neprijateljima ljudskosti – eksploataciji i nasilju svih vrsta!

Možda je indikativno, a svakako žalosno, da hrvatski homofobi sami sebe doživljavaju velikim demokratima, katolicima i gorljivim domoljubima. Ta tri atributa u njihovoj interpretaciji izgledaju nadasve paradoksalnima (posebno u svijetlu činjenice da višestruko veći broj policije no učesnika „*gej parade*“ - odvojenih metalnim ogradama od naših „demokrata“ - istu osigurava „demokratskim“ sredstvima od izljeva ljubavi homofoba. Htjeli smo demokraciju, ne smijemo se žaliti – zar ne?). Samo ustrojstvo katoličke crkve je svjetlosnim godinama udaljeno od demokratskoga, dok domoljublje u koje se busaju najčešće je obični šovinistički nacionalizam. Prečesto se otpor homoseksualizmu pravda

strahom pred opasnošću od pedofilije – mada to ničim nije utemeljeno s obzirom da se radi o dva različita tipa sklonosti. *Crkva* izričito osuđuje prvu, ali drugu pojavu u svojim redovima gleda zataškavati kad god joj je to moguće. Sijaset pedofilskih afera širom svijeta, povezanih sa crkvenim „službenicima“ – i onima najvišeg ranga - u posljednje vrijeme potresa katoličku crkvu, mada ogroman broj slučajeva izlazi na vidjelo tek nakon desetljeća prikrivanja, kad su se žrtve ohrabrine progovoriti. I aktualnog *Papu*, bespogovornog, autoritarnog i nepogriješivog?! *Benedikta XVI*, indirektno proganaju takve optužbe, zbog prikrivanja i djelovanja u navodnom interesu stada, namjesto u korist žrtava. Jedini pravi interes stada može biti istina i osuda nemoralnih i protuzakonitih djelovanja *bilo kojeg – uključivo i Papu samog – crkvenog službenika*. Jedan od najglasnijih obrambenih argumenata čitavog vrha katoličke crkve, uključivo i njene hrvatske „podružnice“, biva:

„To je direktni napad na Crkvu. I drugdje u društvu ima takvih pojava, ali su se neprijatelji katoličke crkve (ateisti?, židovi?, muslimani?, budisti?, hinduisti?, komunisti?,...) namjerali hajkom na nju u nastojanju da je unište.“

Ova konstatacija - u istaknutom dijelu sasvim istinita – sadrži u sebi ogromnu logičku i etičku pogrešku. Ona logička, proizlazi posve nesvjesno iz obrambenaškog stava spram vlastita krda, dok je ona etička utkana u licemjerni tisućljetni praktički moral crkvenih prelata i njihove laičke pastve. Ne može se nijedan segment društva ili društvene djelatnosti uspoređivati sa *Crkvom*, a posebno osuda bilo kojeg drugog segmenta (osim možda odgoja i obrazovanja) kvalitativno izjednačavati sa osudom katoličke crkve. To jednostavno proizlazi iz temelja njihova morala. Paradigmatski moral katoličke crkve – daklem, ne onaj praktički, svakodnevni - građen je na temeljima vječnih, nepromjenljivih božjih zapovjedi. Netko tko u svojem učenju i svakodnevnom kljukanju pastve zastupa apsolutni moral, nema ni najmanje pravo relativizirati zločine, njihove posljedice i osudu u stilu: „i drugi su to isto radili ali eto, nas se napada iz „političkih“ razloga kako bi nas uništili“. Kazna za narušavanje apsolutnih zakona – za onoga tko ih zastupa – mora biti, sasvim dosljedno, također apsolutna. Kako *Crkvu* i njene prelate ne osuđuju idealni ljudi, nepostojeći na ovoj planeti, već oni koji makar i podsvjesno shvaćaju da moral nije božja već tvorevina biološke i

društvene evolucije – to se za njih ni ne zahtijeva apsolutna kazna. Ali, tim više i tim prije shvaćamo da je *Crkva* u oštrm sukobu sa vlastitom doslijednošću, propovjedanim moralom, autentičnošću poruke koju zastupa, a samim time i sa vlastitom relevantnošću. Stoga, draga gospodo kanonici – ne napada se *Crkva* s ciljem da je se diskreditira i uništi (tko li je više diskreditira od nje same?) ma kako nam se ona ne sviđala, već sa porukom:

Društveno nepostojeći moral i etiku koju propovijedate prvo doslijedno primjenite na sebe same, a tek onda tražite da im se drugi podrede!

Činjenica da to niste sposobni, ponajbolje dokazuje njegovu nerelevantnu iluzornost i idealističnost. On vam visi u zrakopraznom prostoru bez ikakve stvarne potpore, sem vaše blagoglagoljivosti koju ste spremni prvom prilikom licemjerno izdati po cijenu bilo kojih, ponajprije tuđih, žrtava. Koje ste time dvaput oskrvnuli: prvi puta počinivši zločin nad njima i drugi puta – relativizirajući ga kada ste otkriveni! Zločin je individualan, ali kad iza njega stane cijela organizacija ona automatski postaje – sasvim svejedno u kojem postotku - suučesnikom. A i pastva bi konačno mogla doći k sebi shvativši da njen vlastiti, lični, svakodnevn moral, daleko odudara od onoga što im se tisućljećima bezuspješno servira poželjnim. Moral koji oni na ulazu u crkvu prihvaćaju, praktično ga odbacujući netom pri izlasku kroz ista vrata. Oni čije je vjerovanje u apsolut izraženo vjerom u *Boga*, božje zakone i apsolutni moral „darovan” čovjeku, prije svih bi morali - bez primisli i alibijskih „filozofiranja“ - osuditi kršenje vlastitih, samo na riječima prihvaćenih apsolutnih zakona. Kako to evidentno ne čine s istom bezuvjetnom jasnoćom kojom navodno prihvaćaju svoje imaginarne, od ljudske evolucije, povijesti i prakse otuđene zakone, posve razgovjetno identificiraju vlastito licemjerje. Želimo li biti u sličnom društvu vidjet ćemo već kod iduće parade licemjerja naših vrljih purgera.

PR

DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>